

زنده باد اول ماه مه

(در آستانه فرا رسیدن روز جهانی کارگر)

فرشید شکری

دوشنبه ۳۱ فروردین ۱۳۸۸

« پرولتاریا مراحل گوناگون رشد و تکامل را می پیماید. مبارزه اش برضد بورژوازی موازی با زندگیش آغاز میگردد. » مانیفست حزب کمونیست

اول ما همه، روز جهانی کارگرد راه است. هر ساله، در این روز خجسته پرولتاریای همه کشورها دست در دست همدیگر قدرت طبقاتی اشان را به نمایش می گذارند. رژه ای عظیمی که گوشه ای از اتحاد طبقاتی و انترناسیونالیسم پرولتاری را نمایان می سازد. این همایش بزرگ نه فقط جشن و سرور است برای تولید کنندگان ثروت و نعمات این دنیا، بلکه اعلان صف آرائی و باهم بودن آنان علیه قدرتمندان و زورگویان، در این کشمکش طبقاتی است.

روز کارگر، روز صدور کیفرخواست انسانیت و مدنیت علیه بربریت و چپاولگری نظام سرمایه داری، و بشارت دهنده تعیین تکلیف اساسی استثمار شوندهگان با استثمار کنندگان و نمایندگان سیاسی آنها در فردای نه چندان دور است. این جشن طبقاتی مفهومی غیر از ابراز نفرت کارگران و ستمکشان نسبت به نظم وارونه کنونی، مناسبات ظالمانه این عصر و بردگی مزدی نمی تواند داشته باشد.

بلند شدن آن صدائی که در روز جهانی کارگر می کوشد تا مرز خود را با رفرمیسم و سندیکالیسم در درون جنبش های کارگری روشن کند، یا شعارها و مطالبات رادیکالی که برخلاف اعمال کنترل زیاد تا اندازه ای به گوش می رسند، بواقع خطاری است به طبقه بورژوازی که ای بیدادگران، عاقبت شماها در این جنگ سرنوشت ساز بازنده خواهید بود؛ چون ما با پشت بستن به نیروی طبقاتی امان، و با استمرار بخشیدن به پیکارهایمان حکم تاریخ را به جلو می کشیم.

شرکت وسیع زنان و مردان کارگر، فعالین کارگری، جریانات کمونیست و چالشگران چپ جنبش های اجتماعی (زنان، دانشجویی و...) در تظاهرات های روز جهانی کارگر در ممالک مختلف، حاوی پیغام دیگری نیز هست. این مناظر مهیج و این فریادهای پرطنین خطاب به چپ نماهای خرده بورژوا و بورژوا می گویند: هرچه سعی کنید قادر نمی گردید با نگارش هجونه هایتان مبارزه طبقاتی پرولتاریا را از جوهر انقلابی اش تهی کنید. مبارزه " طبقاتی غیر انقلابی" ای که با استراتژی در هم شکستن جبهه بورژوازی، نابودی کاپیتالیسم، از بین بردن سیستم کارمزدی و محو طبقات بیگانه است، در میان ما جانی و خریداری ندارد.

ای آنانکه به جامعه مدافعین طبقه کارگر در آمده اید لیکن مبارزات انقلابی کارگران و زحمتکشان علیه کارفرماها و دولت هایشان را تاب نمی آورید، و با ردیف کردن تزهائی و آوردن استدلالاتی بی اساسی به رد امکان نابودی استیلای سرمایه داری در یک نقطه جغرافیائی یا در سراسر جهان مشغولید. شماهایی که با سعی خود برای پاک کردن روح انقلابی مارکسیسم و احاله انقلاب کارگری و ایجاد سوسیالیسم به زمانی نامعلوم، همه اش برآنید تا طبقه

کارگر را از پیکار قهرآمیز با استثمارگران برحذر دارید؛ آگاه باشید، دگرگونی بنیادی بشرط توسل به عمل و پراتیک انقلابی زمان و مکان نمی شناسد. مغلطه و تفسیرهای گمراه کننده شما از وضعیت حاکم بر گیتی، و تئوری ها و رهنمودهایتان به هدف به سازش کشانیدن جدال های طبقاتی محکوم به شکست است، زیرا کارگران پیشرو و کمونیست، و مارکسیست ها در افشای نظرات رفرمیستی و ضد انقلابی اتان دمی شما را آسوده نخواهند گذاشت.

با اکتفای به همین مختصر درباب پیام نهفته در مراسم های روز جهانی کارگر، در این بخش قدری روی ویژگی اول مه ۲۰۰۹ مکت خواهیم کرد. کارگران جهان در شرایطی خود را برای استقبال از این روز آماده می کنند که بحران سرمایه داری (بن بست اقتصادی، شکست ایدئولوژی این مناسبات تولیدی و در رأس آن نئولیبرالیسم) زندگی دهها و صدها میلیون از ایشان را به شدت تهدید می کند.

پیامدهای این بحران همانا بیکارسازیهای هر روزه، پائین رفتن میزان دستمزدها و اضافه شدن ساعات کار تا هم اینک و در همین سطح، سبب بروز معضلات و ناهنجاریهای اجتماعی پر شماری در جوامع سرمایه داری پیشرفته و در حال توسعه شده است. درعین حال بحران جاری و سرشکن و متوجه کردن عوارض آن بر دوش کارگران و مزدبگیران، به برآیندهای اعتراضی در جای جای زمین دامن زده است.

این تظاهرات های کارگری همپای متجلی نمودن دیگر بار پتانسیل بی همتا و ظرفیت بالقوه طبقه کارگر، مبین آغاز دور جدیدی از جدال های کارگری می باشند. مصاف کارگران فرانسه، بریتانیا و یونان علیه هجوم بورژوازی و خدم و حشم این طبقه گوشه ای از این کارزار شعف آفرین را به تصویر درآوردند و پیش بینی می شود، پیوستگی چنین آشفتهگی ای به تعدد و کثرت مبارزات کارگری و به میدان آمدن جنبش های اجتماعی در ایندوره میافزاید. از اینرو باید گفت، هر چند بحران اقتصاد سرمایه داری مشکلات عدیده ای برای طبقه کارگر بدنبال آورده و خواهد آورد؛ معهذرا برآمدها و واکنش های خشم آلود کارگران در پهنه گیتی در مقابل نقشه انتقال زیانهای این درهم ریختگی به جبهه کار و زحمت بوسیله سرمایه داران و هیئت های حاکمه [به منظور آزاد نمودن گریبان خود از تأثیرات بحران]، مجال و بستر بسیار مساعدی برای تمامی بخش های جنبش کمونیستی در جهان فراهم کرده تا با کار آگاه گرانه، و هدایت آن اعتراضات به کانال صحیح مبارزاتی، چشم انداز و بدیل خود را در میان توده های میلیونی کارگران گسترش دهند.

با اتمام این بحث کوتاه، نوبت آن است تا چند سطری را به وضع طبقه کارگر ایران در آستانه برگزاری جشن اول ماه مه اختصاص دهیم. طبقه کارگر این ملک نیز با طلوع خورشید اول مه، و با نگاه به افق رهایی خود به پیشواز این روز فرخنده می شتابد. منتهی کارگران ایران در حالی اول مه را جشن می گیرند که در سی سال گذشته از وضعیت مادی تألم بارتری در مقایسه با هم زنجیرهای خود برخوردار بوده اند، و بی شک بحران سرمایه داری کنونی موقعیت مادی نامطلوب تری را به آنان تحمیل می کند. کارگران این کشور در طول این سالها سوای تحمل فقر، گرسنگی، بی حقوقی، تجربه شرایط برده وار کار، سرکوب و کشتار هیچگاه روی رفاه و آسایش را بخود ندیده اند و در این سه دهه مخصوصاً در بیست سال اخیر روزی نبوده تا به بهانه های مختلف مانند خصوصی سازی، کسادی بازار و فروش نرفتن محصولات، کمبود مواد اولیه و... بیکار، اخراج و روانه خانه هایشان نشوند.

با این احوال و در بطن این شرایط دهشتناک، همگان ناظر اعتصابات کارگری در مراکز بزرگ و کوچک تولیدی،

راه‌بندان‌ها و تجمعات متعدد در برابر وزارتخانه‌ها و سازمان‌های رژیم‌جehl و سرمایه‌بده‌اند. اگرچه همچنان طبقه کارگر ایران از نبود تشکل‌های طبقاتی و سراسری رنج می‌برد با این‌همه در چهار، پنج سال اخیر شاهد بودیم که چندین کمیته مرکب از فعالین و پیشروان کارگری در داخل شکل گرفت، سندیکای شرکت واحد بازگشائی شد و بتازگی هم سندیکای شرکت نیشکر هفت تپه تأسیس گردید. این حماسه آفرینی‌ها، این تلاش‌ها و این جدال‌های پرشور و بدون درنگ برغم وجود خفقان حاکم، مرارت‌ها، سختی‌ها و موانع فراوان، دال بر اراده خلل‌ناپذیر توده‌های کارگر جامعه در راستای متشکل شدن و خلاصی یافتن از استثمار طبقاتی است.

بیانید تا در اول مه امسال ضمن برگزاری هرچه با شکوه‌تر این روز، رساتر از پیش بر خواست ایجاد تشکل‌های مستقل و طبقاتی، و افزایش دستمزدهایمان تأکید کنیم. بیانید تا همزمان با بیان حمایت از مبارزات زنان و دانشجویان علیه رژیم، یک بار دیگر پیمان همبستگی خود را با پرولتاریای جهان [تحت این موقعیت ویژه] تجدید نمائیم. بیانید تا در این روز به بورژوازی همه کشورهای در هرلباسی (لیبرال، محافظه کار و...) بفهمانیم که ما کمونیست‌ها و فعالین چپ و رادیکال جنبش‌های زنان و دانشجویی در ایران، به مصاف‌های خود به رهبری طبقه کارگر تا تحقق انقلاب کارگری در این سرزمین ادامه می‌دهیم و در امر پرتوان کردن جنبش کارگری و کمونیستی جهان برای انهدام همیشگی نظام طبقاتی لحظه‌ای نیز تعلل نخواهیم کرد.

زنده باد آزادی، برابری، حکومت کارگری

فرشید شکری

۱۴ آوریل ۲۰۰۹